

Спеціальне звернення першої леді Олени Зеленської для Галіфакського безпекового форуму

Видно, що це був затишний будиночок. Дбайливо складені підручники старшої донечки. Ведмедик біля ліжечка молодшої, півторарічної доньки. Саме на порозі дитячої кімнати все сталося. Російська ракета вбила маму дівчаток, 31-річну Катерину. Крізь проламану стелю на зруйновану оселю тепер дивиться небо. «Як я скажу це дітям?» – плаче на порозі біля горщиків із квітами батько загиблої. Дівчатка вижили, бо старша була у школі, а меншу бабуся повела гуляти. Вижили фізично. Але як вижити після такої втрати морально?

Я розповіла вам усього про одну свіжу трагедію з життя України. Лише в один день. А такими через російський напад стали всі наші дні. І це трапилось в Дніпрі – місті, яке не розташоване на лінії фронту. Це може статися будь-де, навіть у глибокому тилу країни, за сотні кілометрів від бойових дій. Про такі місця в Україні світова преса часто пише: *«Там усе працює, люди ходять на роботу, все спокійно»*. Але саме це і є війна: коли за одну хвилину жвава вулиця, зупинка, магазин перетворюються на місця особистої людської трагедії. Війна – це не постійний вогонь. Це постійне незнання, чи будеш ти живим за хвилину.

Тому питання: «Що ви думаєте про те, що люди у світі втомилися читати новини про війну в Україні?», яке я надто часто чую в інтерв'ю міжнародній пресі, уводить мене в ступор. Якщо український солдат попри шалену протидію ворога та втрату побратимів не втомився звільняти українську землю, якщо українці попри горе й сльози не втомилися захищати своїх дітей та їхнє майбутнє, то як люди десь у безпечній країні можуть втомитися гортати стрічку новин?

Інше питання, яке мені також часто ставлять: «То чого ще Україна хоче від світу, інших країн?»

За всієї глибокої вдячності тим, хто нам допомагає, гадаю, час змінити фокус цього питання. Не «чого хоче Україна?», а «чого хоче світ і кожен його житель?». Чи хоче він, щоб агресор залишився безкарним і продовжував? Чи хоче такого нового світового порядку?

Тому, коли хтось каже «війна в Україні», ми мусимо уточнити: це війна у глобальному світі. Напад на всі міжнародні домовленості, на права людини.

І якщо «втомиться» Україна, війна не зупиниться. Вона просто піде далі. Як епідемія, як глобальне забруднення, які не спинили вчасно. І буде вже біля ваших кордонів, нависне над затишними будиночками, де живуть ваші діти.

Для світу дозволити собі втомитися від війни в Україні – це дозволити нам померти. В буквальному сенсі. Бо імперія не зупиниться. Її потрібно зупинити. І саме це зараз робить Україна.

Тож чого ж ми хочемо? Щоб про це знали.

Не лише Україна, а ми всі зараз – той самий маленький родинний будинок, над яким зависла ракета. Ми всі мусимо втримати небо над ним.